

Parkinson Pantalon

Geschreven door WilFab

WilFab (61) kwam in juni 2018 in de nachtopvang bij Perspektief terecht. Hij ging werken bij Perspektief Werkt en neemt ons via deze columns mee in zijn ervaringswereld.

Ja, het is nu officieel.

Op 31-7-2018 viel het zwaard van Damocles. Ik ben een Parkinson-patiënt. Eigenlijk wist ik het al een tijdje, maar de neuroloog bracht me het slechte nieuws. De trillende rechterhand, de trillende nek en evenwichtsproblemen zie je alleen aan de buitenkant, maar van binnen trilt ongeveer alles. Steeds meer problemen met aan- en uitkleden maken het er niet makkelijker op.

Elke keer zie ik er als een berg tegenop om naar het toilet te gaan. Niet om naar m'n eigen gezeik te luisteren maar om mijn spijkerbroek los en weer vast te knopen. Ik ben in het bezit van 3 spijkerbroeken en die geven me veel narigheid. Voordat ik de knopen los heb, ben ik 10 minuten bezig. Het vastmaken kost me een kwartier. Wat is nou een kwartier op een mensenleven zul je denken, maar voor mij is deze vechtpartij verschrikkelijk.

Hij op zijn beurt geeft mij weer advies en komt soms met goede raad.

De oplossing van het broekenprobleem was simpel en doeltreffend; geen spijkerbroeken meer maar joggingbroeken zonder gulp, knopen of ritsen.

"Ammehoela" zei ik in eerste instantie want ik zag me niet als een incontinentie 70-er met een halve camping-smoking rondlopen.

"Doe nou niet zo eigenwijs", was zijn reactie, "We kopen vanmiddag een paar joggingbroeken voor je en je zult het voordeel daarvan merken".

"Vooruit dan maar", was mijn reactie.

Diezelfde middag nog kocht hij 3 joggingbroeken, 2 shirts en sokken voor me aangezien ik geen doekoe meer had.

Nu ben ik erg blij met m'n nieuwe zelfstandigheid, en m'n zoon verdient dank.

"Is dit het begin van het einde aan zelfstandigheid?"

Hoop het niet, maar zo voelt het wel een beetje."

Op het moment dat ik de knopen eindelijk dicht heb, begint het geklooi met de riem en zakt de broek langzaam op m'n knieën. Om nou elke keer iemand te vragen om me te helpen; daarvoor heb ik te veel waardigheid, maar van binnen kookt het. Is dit het begin van het einde aan zelfstandigheid? Hoop het niet, maar zo voelt het wel een beetje.

Sprak hierover met mijn zoon en hij verzekerde me dat de oplossing simpel is. Daarover later.

Eén keer per maand ga ik op zaterdag of zondag een paar uurtjes op stap met m'n zoon Tom. Hij laat me dan even de nachtopvang ontvluchten. We eten een hapje, drinken een drankje en praten over van alles en nog wat. Heerlijk is dat om dingen te delen en soms vaderlijk advies te geven.

Ik heb nooit geweten dat dit zoveel positieve uitwerking zou hebben.

Met plezier laat ik m'n broek zakken en plas dat het een lieve lust is.

Na afloop... hup, in één keer naar boven met die broek, zonder gerits, geknoop of geriem.

Ik schaam me niet en loop vol trots buiten, waar het wel lijkt alsof er steeds meer joggingbroeken bijkomen. Het belangrijkste dat ik terug heb is mijn waardigheid en ik noem de broeken liefdevol Parkinson-pantalon.

O, ik geloof dat ik weer moet plassen, Jippie!!!!

Broek ze,
WilFab